

Wyrok z dnia 19 listopada 1997 r.

I PKN 373/97

Dysponowanie przez pracodawcę środkami zakładowego funduszu świadczeń socjalnych bez uzgodnienia z zakładowymi organizacjami związkowymi, uprawnia te organizacje do żądania przekazania przez pracodawcę na rzecz funduszu rozdysponowanych kwot (art. 8 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, jednolity tekst: Dz.U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335 ze zm.).

Przewodniczący SSN: Kazimierz Jaśkowski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Barbara Wagner.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 1997 r. sprawy z powództwa Komisji Międzyzakładowej Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego "Solidarność" PKP w B. przeciwko PKP Wagonowni B., Oddziałowi Zmechanizowanych Robót Drogowych PKP B.-S. i PKP Oddziałowi Drogowemu w B. o zapłatę, na skutek kasacji pozwanych od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z dnia 29 kwietnia 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Strona pozwana - trzy jednostki organizacyjne PKP w B.: Wagonownia, Oddział Zmechanizowanych Robót Drogowych i Oddział Drogowy, w sprawie z powództwa Komisji Międzyzakładowej NSZZ "Solidarność" PKP w B. o zapłatę na rzecz funduszu świadczeń socjalnych każdy z tych jednostek organizacyjnych (pracodawców) wniosła kasację od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku z dnia 29 kwietnia 1997 r. [...]. Zaskarżonym wyrokiem oddalono apelacje pozwanych od wyroku Sądu I instancji, zasądzającego na rzecz tych funduszy kwoty 9.842 zł, 6.280 zł i 6.000 zł z odsetkami z tytułu należnych im

świadczeń od pozwanych pracodawców za 1994 r. W kasacji postawiono zarzut naruszenia art. 8 ust. 2 i art. 11 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (jednolity tekst: Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335 ze m.). Zdaniem wnoszących kasację przekazanie tych środków na rzecz Oddziału Socjalnego PKP w W. nastąpiło w uzgodnieniu z organizacjami związkowymi, zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 1994 r., a zatem nie mogą one domagać się ich zasądzenia na rzecz funduszy istniejących u pozwanych pracodawców. Nie wskazano w kasacji, na czym polega naruszenie art. 11 tej ustawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest uzasadniona.

Zarzut naruszenia art. 11 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. nie może być rozpatrywany przez Sąd Najwyższy. Zgodnie z tym przepisem środki funduszu nie wykorzystane w danym roku kalendarzowym przechodzą na rok następny. Skarżący nie wykazali, że przepis został naruszony orzeczeniem Sądu II instancji. Sąd Najwyższy rozpatruje sprawę w granicach kasacji biorąc z urzędu pod uwagę jedynie nieważność postępowania (art. 393¹¹ KPC). Nie jest zatem zobowiązany, ani uprawniony do domyślania się, z jakich przyczyn - zdaniem strony wnoszącej kasację - przepis prawa powołany jako podstawa kasacyjna został naruszony.

Zarzut naruszenia art. 8 ust. 2 tej ustawy także nie może być uznany za wystarczający do uchylecia zaskarżonego wyroku. Według zdania pierwszego tego przepisu zasady przeznaczania środków funduszu na poszczególne cele i rodzaje działalności socjalnej oraz zasady i warunki korzystania z usług i świadczeń finansowych z funduszu, określa kierownik zakładu pracy w regulaminie uzgodnionym z zakładowymi organizacjami związkowymi. W kasacji nie postawiono zarzutu naruszenia prawa procesowego. Następstwem tego jest orzeczenie przez Sąd Najwyższy na podstawie stanu faktycznego ustalonego przez Sądy obu instancji. Skoro zatem zostało ustalone, że przekazanie środków finansowych na rzecz funduszu centralnego (Oddziału Socjalnego PKP w W.) nastąpiło bez odpowiedniego uzgodnienia z organizacjami związkowymi, to należy podzielić pogląd Sądu II instancji, iż naruszyło to art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 1994 r.

Z tych względów na podstawie art. 393¹² KPC orzeczono jak w sentencji.

